

JEG VIL BEDE DIG OM IKKE AT GLEMME

FORFATTERSKOLEN FVGH 2021

Sigrid Visti Hemmeningsen
Marie Harvig
Katja Skjødt Mark
Sol Rosenbeck Malinsky
Ida Helweg Dam

Indhold

Jeg vil bede dig om ikke at glemme 2

Jeg vil bare lige sige, at … 4

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg er træt 12

Umulig at elske 14

Mor 15

Jeg vil bede dig om ikke at glemme

Jeg vil bede dig om ikke at glemme

de længste Sommerdage

hvor Vandet Var blåt og indbydende

Varm Vind holdt tanker tilbage

hvor Blodet Brusede i årene

Og kinderne vådtes af tårerne

vi legede ude i Haven

Aede katten på maven

Frysende Forfærdeligt Flittige

her fik vi ting til at Spire

Uden at plante et frø

Makabre små Ritualer

Sneglen var nødt til at dø

Havde den mon et Hjerte

der banker som dit og mit?

Slimets Sidste møde

Med naboens høje stakit

Plasticposer På stranden

Tømt for de smukkeste Fund

Erstattet med halvdøde vandmænd

Legende, Løbende skridt

Stjal lidt blomster i haver

Gav dem væk i bytte for smil

Men Mest til de gamle Mennesker

Tog imod dem uden Tøven

hjemmelavet parfume

Giftig eliksir og brændte mandler

Hulen under dit stuebord

Bygget med umage alvor

Alt hvad du troede var dit er nu væk

solen forsvandt bag en hÆk

Sigrid

Jeg vil bare lige sige, at …

”Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at vi snart skal give karakterer, så hvis du ikke får taget dig sammen her den næste måned, bliver jeg nødt til at dumpe dig”.

Nikoline kiggede op fra det grå og kedelige gulv og hen på hendes lærer, der var lige så grå og kedelig, og som sad overfor hende bag kateteret. Hendes samfundsfagslærer, Asta, havde hevet hende ind til siden efter sidste samfundsfagsmodul for at snakke med hende.

”Okay, og din pointe er?”.

Asta sukkede opgivende og skulle til at åbne munden for at sige noget ligegyldigt crap, ”der skulle give Nikoline håb”. Som om der nogensinde havde været det.

”Og hvis jeg så prøvede”, sagde Nikoline for at stoppe Asta i at sige noget, ”så vil det ikke gøre nogen forskel. Jeg kan ikke huske halvdelen af det, du har sagt”.

Asta åbnede munden igen. ”Og den anden halvdel har jeg ikke lyttet efter til, så hvorfor overhovedet prøve?”.

Nikoline vidste godt, at Asta havde givet op på hende for længst. Også før det lyste ud af Astas ansigt.

”Så kunne du måske til en start prøve at lytte?”, sagde Asta på den falskt søde måde, alle gjorde, når de ikke havde flere argumenter for, hvorfor Nikoline var noget værd.

Nikoline himlede med øjnene, ”Jeg skal nok prøve at lytte”, sagde hun og smilede falskt tilbage, velvidende, at Asta vidste, hun ikke mente det. Hun brugte det falske smil så meget, at hun ikke længere havde et oprigtigt smil.

Nikoline ville bare gerne væk og ud af det trange klasselokale. Asta sukkede. Nikoline kendte ikke et menneske, der sukkede mere end Asta.

”Jamen fint nok så, du må gerne gå nu”.

Nikoline fløj op af stolen, tog sin sorte rygsæk over skulderen og skyndte sig hen mod døren.

”Vi ses i-”.

Nikoline nåede at lukke døren til klasseværelset, inden Asta talte færdig. Hun havde alligevel ikke tænkt sig at svare hende, så hvorfor skabe en akavet stemning imellem dem, når hun bare kunne flygte?

Nikoline tog sin telefon op af lommen og kiggede på klokken. *16:27.* Hun tabte næsten telefonen i chok. Havde hun virkelig været derinde i næsten en time?! Nikoline begyndte at sætte i løb ned mod kantinen. Hun havde regnet med, det kun tog omkring 20 min., da hun spurgte dem, om de ikke ville vente på hende, så de kunne følges hjem til ham.

Da hun nåede ned til kantinen, stoppede hun op og tog sig til knæene for at få vejret. Kort efter rettede hun sig op og kiggede rundt, mens hun stadig prøvede at få vejret. Der var ikke et eneste menneske. *Måske er de gået udenfor?* tænkte hun for sig selv og løb hen imod hoveddøren. Hun åbnede den halvtunge dør og gik udenfor, hvor solens lys blændede hendes. Hun hadede, at det

var sommer, og at solen ikke var gået ned på dette tidspunkt, så hun fik dårlig samvittighed over at sidde indenfor i stedet for at være ude i det "dejlige vejr", som hendes far altid sagde.

Hun stillede sig midt på vejen, der adskilte skolen og parkeringspladsen. Der var heller ikke et menneske i miles omkreds. Nikoline kunne mærke en irritation begynde at bygge sig op inde i hende, som en virus der langsomt spredte sig. Hun åbnede sin telefon, som hun stod med i hånden og gik ind på snapchat og skulle til at skrive til Magnus, da hun så, at Amalie havde lagt noget op på hendes story. Hun trykkede på den, og en video af Magnus og Amalie, som sad på hans værelse, kom frem. Amalie trykkede hans ansigt op mod sit, hvorefter hun filmede sin computer med ugeafleveringen til i aften. "Jeg vil bare lige sige, at det var ham selv, der foreslog at lave den", stod der midt i det hele. *41 min. siden af Amalie.*

Irritationen voksede inde i hende, og hvis det ikke var fordi, hun var vant til at gemme sine følelser, havde den strålet ud af hende.

Nikoline tog den anden strop fra sin sorte taske på skulderen, så vægten var ligeligt fordelt på hendes ryg, tog hætten over hovedet og begyndte at gå hjemad.

Hun fattede ikke, at de bare var skredet fra hende uden overhovedet at overveje at vente på hende, men bare var gået direkte hjem til ham, efter at hun havde spurgt, om de ville vente. Og uden at skrive en besked. Det lignede ikke Magnus bare at lade hende i stikken på den måde, men det kunne godt ligne…

Bitch, tænke Nikoline og vidste med det samme, at det var Amalies beslutning. Selvfølgelig var det det. Det var altid hende, der tog beslutningen. Nikoline sukkede og tog en dyb indånding. Bedste venner siden 5. klasse, og så snart Amalie kom i gymnasiet og blev "populær", blev hun træt af Nikoline. Typisk.

Hun tog sin telefon frem og gik ind på snapchat igen. I det mindste have hun stadig én ven tilbage. Som hun tydeligvis også var ved at miste til den tyvagtige lille… Nikoline sukkede igen. Hvad nyttede det overhovedet at svovle over hende? De var trods alt stadig venner, selvom det ikke virkede sådan længere, og alt, hvad Amalie havde gjort mod hende, havde været ubevidst, ik'?... Hun rystede tanken fra sig og begyndte at skrive.

I DAG

😢💔

MAGNUS SLETTEDE EN CHAT

Mig
| Hvor er I?
| Troede I ville vente
| Havde Amalie ikke brug for hjælp til engelskafleveringen alligevel?

Nikoline kiggede kort på sine beskeder og lage telefonen ned i lommen igen. Hun fattede stadig ikke, at de bare var gået fra hende uden i det mindste at skrive. Og hvad havde han slettet? Hun kunne ikke lade være med at gå og lade tankerne køre rundt om spørgsmålet, da hun få minutter efter kunne mærke en vibration i lommen på sin hættetrøje, efterfulgt af den næste og den næste. Hun tog sin telefon frem.

😢💔

Magnus
| Skrev vi gik
| Er af en eller anden grund blevet slettet
| Jo, det har hun. Du kommer bare over
| Stemningen er alligevel røvsyg, når du ikke er her

Mig
| Er der om 10 min.

🥴💔 us
| Fedt

Nikoline kunne ikke lade være med at smile og føle en glæde overtage irritationen. *Stemningen er alligevel røvsyg, når du ikke er her*. *Når DU ikke er her.* Nikoline satte tempoet op med et smil på læben. Et ægte smil.

Hun opdagede først, at hun smilede, da hun nåede til Magnus' vej og stoppede sig selv i det og den blomstrende følelse, der havde vokset sig større inde i hendes mave.

Hun stoppede op foran hans hus.

Hun hadede, at hun havde det på den måde, hun havde. Uanset hvor forvirrende det lød og føltes. Der var ikke noget at gøre. Det var ikke noget, hun selv kunne styre. Og der var heller ikke nogen, hun kunne give noget af skyldfølelsens tunge vægt til, så hun ikke skulle gå rundt med den selv.

Nikoline gik ind ad hoveddøren og kiggede rundt efter hans forældre. Det så ikke ud til, at de var hjemme, og hun gik derfor videre op ad de hvide trætrapper, der førte ovenpå. Hun gik hen til den dør, der førte ind til Magnus' værelse, hvor hun og de andre to havde været flere gange, end hun kunne tælle, som små.

Nikoline gik ind ad døren og en blanding af jalousi og irritation eksploderede inde i hende. Amalie sad oven på Magnus og pressede hendes meget tørre og sprukne læber op mod hans. Han så ikke særlig fornøjet ud. Nikoline rømmede sig, og de kiggede begge hen på hende. Magnus rykkede sig lidt væk fra Amalie og så lettere forskrækket ud, overraskende nok med en blanding af flovhed og fortrydelse, mens Amalie bare skulede til hende.

"Hvad laver du her?".

Nikoline gik hen og satte sin taske på Magnus' skrivebord.

"Var det ikke meningen, at jeg skulle lave din… Jeg mener *hjælpe* dig med din engelskaflevering?".

Nikoline skævede til Amalie, som himlede med øjnene. Amalie lagde sig tæt op ad Magnus, eller prøvede, da han rejste sig og gik hen mod sin taske, som stod ovenpå den stol, der stod i hjørnet af hans værelse. Amalie tog sin telefon frem i frustration og lagde sig på siden og surmulede.

Nikoline kiggede ingen af dem i øjnene. Hun skulle aldrig være kommet. Hvad tænkte hun på? Selvfølgelig har de det sjovt - på en lidt anden måde selvfølgelig - uden hende. Magnus prøvede sikkert bare at få hende til at komme herhen, så han ikke skulle lave Amalies engelskaflevering. Men samtidig så det ud som om, at han ikke "havde det sjovt" sammen Amalie. Og så igen, de var jo et kærestepar med to år bag sig. Hun var sikkert ikke noget værd for dem mere alligevel.

Efter de havde siddet i en times stilhed og arbejdet på Amalies afleveringer, brød Amalie endelig tavsheden.

”Ugh, hvorfor skal vi have så mange lektier for?”, sagde hun og rejste sig op, ”Jeg vil bare lige sige, at jeg har meget bedre ting at tage mig til”.

Hun kiggede hen på Magnus med lyst i øjet. Magnus tog sig til hovedet og sukkede og skrev videre på Amalies ugeaflevering. Amalie lagde sig ned igen.

Årh, hvor Nikoline hadede Amalie. Hun kunne ikke klare at høre sætningen ”Jeg vil bare lige sige, at” mere. Hun kunne ikke klare, at hun udnyttede Magnus mere. Hun kunne ikke klare hende mere. Hvis bare hun kunne forsvinde ud af hendes liv.

Magnus havde tydeligvis mærket vredne, der begyndte at vokse inde i hende, for han rullede sin stol hen ved siden af hendes.

”Læst siderne til i morgen?”, spurgte han og så opløftende på hende.

Nikoline rystede på hovedet og så opgivende på ham. Overraskende nok grinede han lidt.

”Bare rolig, du er ikke den eneste”.

Nikoline kiggede bare ned, da hun pludselig mærkede en arm omkring sin ryg og skulder, der trak hende tæt op ad Magnus.

”Vær nu ikke så depri. Dine karakterer skal nok stige en dag”, sagde han beroligende, ”Desuden er du det klogeste hoved herinde, jeg tror aldrig, at nogen af os, vil få en lige så høj IQ som dig”.

”Tal for dig selv. Amalie har en højere IQ end mig”, sagde Nikoline og overraskede sig selv, da hun grine lidt.

”Nej, ved du hvad? Jeg tager det tilbage. Vi har begge en højere IQ end dig”, sagde Magnus og smilede kæphøjt til hende. Hun gispede falskt med et smil på læben og slog ham på armen.

”Arv!”, sagde han og tog sin arm til sig, ”Hvor kommer den styrke pludselig fra? Du har jo ikke en eneste muskel”. De grinede.

Nikoline rystede på hovedet og smilede for sig selv. Det var længe siden, hun havde grint sammen med Magnus, eller bare i det hele taget, siden ham og Amalie begyndte at komme sammen. Hun savnede det forhold, hun og han havde haft før. De havde været bedste venner siden altid. Hvilket gav sig selv, når de boede på samme vej. Og de havde været endnu tættere, end hende og Amalie havde været. Hvis bare det kunne være sådan igen. Et venskab, hvor Amalie ikke eksisterede.

Nikoline lagde sit hoved på Magnus’ skulder. Hun havde længe haft brug for én, der opmuntrede hende.

”Du ved… Jeg savner-”.

Magnus stoppede med at tale, i det de blev skubbet fra hinanden af en computer, der maste sig imellem dem. *Amalies* computer.

”Jeg vil bare lige sige, at jeg *selv* har skrevet det der står… Nu da du ikke har gjort det… men du må gerne kigge det igennem for mig, så er du en skat, Niko”.

Amalie gav Nikoline computeren, satte sig oven på Magnus og smilede fornøjet.

Nikoline hadede det kælenavn, og Amalie vidste det.

Nikolines lunte var allerede sluppet op for længst, hvis ikke det havde været for Magnus, men nu da han ikke længere var der til at stoppe det, havde hun fået nok. Hun stillede computeren fra sig og tog sin taske.

”Jeg bliver nødt til at gå nu”. Hun skyndte sig ud af døren, uden at kigge på dem.

”Vent Nikoline!”.

Hun løb ned ad trapperne med hjertet i halsen. *Kunne Amalie ikke bare dø?! Er det for meget at forlange? Skal jeg virkelig selv dræbe hende?*

Hun løb ned ad trapperne, og i det hun kom ud ad hoveddøren, tog en hånd fat i hendes arm. ”Nikoline, vent!”.

Nikoline vendte sig om, og hun kunne se Magnus stå bag hende og prøve at få vejret efter at have løbet efter hende.

”Jeg ved, at Amalie kan være den mest irriterende person på jorden nogle gange, men giv hende en chance. Du ved, hvordan hun er. Man skal bare lige vænne sig til det”.

”Men det gør man ikke”, sagde hun overraskende nok uden at udtrykke nogen følelser.

Magnus kiggede ned i jorden.

”Nej, det gør man ikke…”.

De stod begge i stilhed i få minutter, da Nikoline hev sin arm til sig og begyndte at vende sig væk for at gå.

”Men jeg vil ikke miste dig, bare fordi Amalie kommer i vejen”, sagde han og kiggede hende i øjnene alt for intenst, til at hun kunne få sig selv til at holde øjenkontakten, ”Jeg saver de gamle dage, hvor vi grinede og var sammen hele tiden, og jeg ved, at du også gør, så hvorfor lade Amalie tage det fra os?”.

Nikoline stod og kiggede chokeret på ham uden at vide, hvad hun skulle stille op med sig selv.

”Venner?”, spurgte han og rakte en hånd ud.

Nikoline kiggede på den, smilede og tog hans hånd.

”Venner”.

Magnus smilede tilbage og skulle til at slippe hendes hånd og vende sig om for at gå, da hun hev ham tilbage og kyssede ham på kinden. Magnus stod frosset og kiggede på hende med store øjne. Uden at kigge tilbage på hendes kommende fortrydelse, skyndte hun sig at løbe ned mod sit hus, som lå kun 4 huse væk.

Nikoline sov ikke hele den nat. Men hun var tvunget til at stå op, da hun jo skulle i skole. Hvad fanden tænkte hun på? Magnus havde en kæreste, som endda var hendes veninde. En pisseirriterende én af slagsen. Endelig var hende og Magnus blevet gode venner igen, og så

ødelægger hun det på få sekunder? Typisk Nikoline at ødelægge alt på sin vej. Og selvfølgelig skete det på en mandag, så hun var tvunget til at se både Magnus og Amalie dagen efter. Og resten af ugen.

Amalie fortsatte hen til gymnasiets hovedindgang og ind i kantinen, der var proppet med mennesker, som for første gang var en lettelse for hende.

Måske kan jeg bare mingle mig med mængden og undgå dem resten af ugen? Det er da en holdbar plan, ik?

Hun nåede kun lige at tænke tanken, da hun stødte ind i én, eftersom hun ikke havde lagt mærke til sine omgivelser, mens hun gik.

”Undskyld”, sagde hun uden at kigge op og fortsatte videre mod den store menneskemængde.

”Vent, Nikoline, samfundsfag er den modsatte vej”.

Nikolines krop gik i chok, så hun stoppede op midt på gangen. *Fuck*.

”Dine samfundsfagskarakterer bliver i hvert fald ikke bedre af at undgå samfundsfag”.

Den velkendte stemme grinede. Nikoline tvang sig selv til at bruge det falske smil og vendte sig om mod Magnus og Amalie.

”Nårhh… Ehm… jeg skulle bare… ehm…”, hun kiggede rundt for at prøve at finde en måde at slippe væk, ”… Købe noget tyggegummi”, sagde hun og pegede i retningen af kantinen.

”Jeg har et i min taske. Vil du have et?”.

Nikoline følte sig fanget.

”Nej, det’ fint, jeg behøver ikke at låne et”.

”Øh, det ville være klamt, hvis du lånte et. Jeg vil ikke have et brugt tyggegummi tilbage”, sagde Magnus flabet og smilede til hende.

Hun kunne mærke et ægte smil vokse sig frem på hendes læber. Måske var det ikke så slemt alligevel? Måske har han glemt det? Måske prøver han bare at undgå at snakke om det?

”Urgh, ordkløver!”.

Nikoline himlede med øjnene, og de grinede begge. Amalie tog Magnus’ arm rundt om sig og prøvede at hive ham væk.

”Kom Magnus, hvis hun ikke vil til samfundsfag, så lad hende blive”, sagde hun og prøvede at gemme sin jalousi, selvom det var åbenlyst, ”Jeg vil bare lige sige, at jeg ikke har fået fravær i samfundsfag endnu, og det kommer heller ikke til at ske i dag”.

Magnus trak på skuldrene og gav Nikoline et ansigtsudtryk, der sagde det hele. *Ik’ tag dig af hende*.

Amalie fik trukket ham med sig, men Magnus stoppede dem begge og kiggede på Nikoline.

”Kommer du?”. Nikoline smilede til ham og fulgtes med dem til det lokale, de skulle være i.

Nikoline ville nødig indrømme det, men det var faktisk en god samfundsfagstime. De skulle lave en opgave som normalt, og overraskende nok havde Magnus sat sig sammen med hende i stedet for med Amalie, hvilket selvfølgelig fik hende til flejne fuldstændig. Nikoline nød det bare.

Nikoline kunne godt vænne sig til tanken om, at Amalie ikke var inde i billedet. Men det ville hun jo altid være. I vært fald indtil hun ikke længere var ved hans side. Hvilket forhåbentligt en dag ville ændre sig.

Resten af ugen gik lige så godt som i samfundsfagstimen. Nikoline havde nok smilet mere i den uge, end hun havde gjort hele året. Og Magnus tog en smule afstand fra Amalie for at være sammen med Nikoline. Men hun var stadig en sten på hendes vej. En sten hun så gerne ville fjerne.

Det var fredag. Endelig. Nikoline kunne ikke vente med bare at have weekend. Selvom det var den bedste uge, havde det også været den hårdeste uge. Hun havde trods alt ikke været så social længe, som hun nu var. Men hun manglede bare at afskaffe noget fra sit liv. Afskaffe nogen. Og hun vidste præcis, hvornår det ville ske.

På vej hen til samfundsfag mødte hun Amalie.

”Hey Nikoline. Du ser godt nok frisk ud”.

”Tja. Hvad kan jeg sige? Det negative i mit liv kommer endelig til at forsvinde”, sagde Nikoline og smilede til hende.

”Det var da godt at høre! Forresten, Asta spurgte mig, om jeg ville hente to kasser i pulterrummet, og jeg ville høre, om du kunne hjælpe mig med at bære den anden kasse?”.

Nikoline kiggede først mærkeligt på hende. Hvorfor ville hun have, at hun skulle hjælpe hende? Da det slog hende, at der da ikke fandtes et bedre sted at gøre det end i et pulterrum. Det var først meningen, at det skulle ske i aften, men en mulighed er en mulighed, ikke?

”Jo selvfølgelig!”.

”Tusind tak”.

De stod begge i pulterrummet og ledte efter kasserne.

Nikoline ville endelig få hende ud af sit liv, og selvom det først var meningen, at det skulle ske i aften, og det heller ikke var meningen, at det var Nikoline, der skulle gøre det, kunne hun ikke holde det tilbage længere. Det blev nødt til at ske nu. Hun blev nødt til at gøre det nu.

Nikoline lod som om, hun kiggede videre. ”Jeg er ked af at sige det Amalie, men vi kommer nok ikke til at være veninder efter dette, men…”.

Det var nu. Det skulle ske nu. Og det skulle komme som et chok for hende, og hun vendte sig derfor hurtigt om.

”Magnus slår op med dig-!”.

Nikolines stemme knækkede. Hun stod stille. Der var ikke en muskel i hendes krop, der bevægede sig. En pludselig smerte spredte sig i hendes mave. En smerte bredte sig der, hvor kniven i Amalies hånd var.

”Det tror jeg næppe”, sagde Amalie, og et stort smilt bredte sig i hendes ansigt. Et stort, fornøjet og bredt smil.

Nikoline faldt ned i sit eget blod på gulvet i smerte, med kniven siddende fast i maven. Hun turde ikke røre den. Smerten var slem nok i forvejen.

”Efter, at der ikke er nogen andre end mig til at trøste ham over hans *bedste vens* død”, begyndte Amalie, ”vil han komme til mig. Og KUN mig”.

Amalie begyndte at gå stille rundt om hende.

”Bare rolig, det var ikke kun dit lille nummer med Magnus nede foran hans hus, der gav mig denne fantastiske ide. Næh, ideen har været der hele tiden, for jeg kunne ikke klare tanken om, at du måske en dag ville stjæle ham fra mig. Dit lille kys forstærkede det bare og gjorde det tydeligt for mig, at det var den eneste mulighed”.

Hun tog de blå plastikhandsker af, hun havde haft på og smed dem ind i luftkanalen.

”Det var selvfølgelig først meningen, at det skulle have været sket om en måned, men så skete dit lille kys, og så tænkte jeg, hvorfor ikke gøre et nu?”.

Amalie smed et stykke papir ved siden af Nikoline, hvis brystkasse var det eneste, der bevægede sig, og Amalie gik derefter hen til pulterkammerets dør.

”Og der er ikke nogen, der kommer til at mistænke, at det er mig. Der er ingen fingeraftryk. Ingen vidner. Intet. Folk kommer bare til at tro, at en håbløst forelsket pige dræbte sig selv for kærlighedens skyld som i Romeo og Julie, eller som jeg selv… Jeg mener, DU selv har skrevet i dit selvmordsbrev, at du var Magnus’ Julie, og han var din Romeo. Ikke skabt for hinanden. Noget du ikke kunne leve med længere”.

Nikoline fik tvunget ordene frem gennem smerten og fik brugt de få kræfter, hun havde tilbage.

”Du… er… psykopat”.

Amalie smilede.

”Måske. Men en klog og lækker en af slagsen”, sagde hun og åbnede døren til gangen.

”God tur i helvede”.

Det sidste Nikoline hørte, var Amalies skingre stemme skrige, så hele byen kunne høre hende, efterfulgt af et råb om hjælp, inden alle Nikolines sanser forsvandt.

Og kort efter også hendes tanker.

Marie

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg er træt

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg er træt af **voksenverdenen** og sidder og leger med *dukker*.

En voksenverden hvor man har regninger, studielån og huller i tænderne

I voksenverdenen skal man tage sig sammen og huske at spise aftensmad… for det meste alene.

En voksenverden, hvor man ikke hopper i vandpytter.

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg savner BØRNEVERDENEN.

En børneverden hvor man troede på tandfeen, julemanden, påskeharen og nisserne

I en børneverden hvor der var et lyserødt filter i stedet for et gråt.

En børneverden hvor man lærer at cykle og spille kalaha med oldemor.

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at teenageverdenen var noget *rod*

En teenageverden hvor hjernen var under ombygning

I en teenageverden hvor man vokser og stopper med at vokse igen.

En teenageverden hvor man var som bølle Bob sagde, ”vi er ikke rigtig voksen vi er ikke rigtigt børn”

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at livet er noget lort for det meste

Verdenen hvor man sidder og glor på sin telefon :)

Hvor unge bliver deprimeret

Hvor børn bliver store

Hvor voksne bliver sure på kassemedarbejdere

Hvor man bliver væk

Hvor sex fylder meget mere end det skal

Hvor mennesker bliver kidnappet

Skudt

Myrdet

Slået ihjel

Stukket ned

Maltrakteret

Voldtaget

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg er træt af voksenverdenen og sidder og leger med dukker.

For dukkerne

MOBBER,

DRILLER,

SKIRGER,

RÅBER,

GLEMMER,

VOKSER,

DØR

IKKE

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg har skrevet det her forsøg på et digt en nat hvor jeg hellere ville falde i søvn i stedet for at blive ved med at tænke…

Katja

Umulig at elske

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at vi har været sammen. Jeg vil bede dig om ikke at glemme, hvordan duften fra liljerne duftede, som du gav mig. Det var den dag, hvor vi kom i et stort skænderi. Du stormede ud af værelset uden nogen forklaring. Døren smækkede bag dig, og jeg blev efterladt. Hunden gøede, og jeg faldt sammen. Mine tanker var umulige at samle igen, især imens hunden søgte opmærksomhed fra mig, ligesom jeg altid gjorde for dig. Hundens formål mislykkes, ligesom mit gjorde. Dine sidste ord var; ”Hvorfor kan du ikke se, at det er umuligt at elske dig til tider?”

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at vi har været sammen. Jeg vil bede dig om ikke at glemme, hvordan jeg så ud, da vi kom ud af badet sammen. Håret vådt og vand, der dryppede på gulvet. Du havde altid håndklæde rundt om hofterne, og jeg undgik at få et, fordi du gerne ville beundre min krop. Jeg ville bare gerne ind i seng igen, men jeg blev stående for at gøre dig glad. Jeg poserede, og du bad mig om at gå hen til dig. Jeg var allerede træt i kroppen, og de blå mærker var ømme. Mit hoved blev hamret ind i væggen, men jeg sagde intet. Jeg græd ikke engang. Det her var min dagligdag, og du kunne ikke lide, når jeg græd. Du fik dårlig samvittighed, og jeg ville bare gerne gøre dig glad. ”Du er umulig at elske.” hviskede du i mit øre, mens du gik ud.

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at vi har været sammen. Jeg vil bede dig om ikke at glemme, min stemme i dit øre, der hviskede, hvad end du følte, du havde brug for at høre. Om det var kærligt eller noget til at starte et skænderi. Vi elskede, og jeg vidste, at jeg var nødt til at starte et skænderi nu, så jeg spurgte, om du havde været sammen med en anden. Jeg kendte godt svaret, og jeg vidste godt, at du ville lyve. Lampen fløj igennem rummet, mens du råbte, hvordan jeg kunne være det bekendt. At du aldrig kunne finde på at være sammen med andre. Du stormede mod mig, og hånden fløj. Jeg tog mig til næsen, velvidende at den kom til at bløde. At den højst sandsynligt var brækket. Det kørte i en cirkel.

”Ordn den næse, ellers kan jeg ikke elske dig.”

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg kæmpede. Jeg kæmpede for os med alle mine kræfter. Det var umuligt, og vi hørte ikke sammen. Nu sidder jeg her på en café, og du dukker op midt i det hele med din nye pige. Hun har lange bukser og en lang trøje på, på en varm sommerdag. Du kigger hen på mig, smiler. Jeg tager bare en tår af min kaffe. Jeg prøver at glemme os. Jeg prøver at glemme, at jeg bøjede mig under for dig. Jeg prøver at glemme ordene, som jeg aldrig hørte ordentlig efter; ”Du kan ikke elskes.”

Sol

Mor

Jeg vil bede dig om ikke at glemme, at jeg er
din datter.
Jeg vil altid være her.
Du har forberedt mig på livet
Ikke at tage det noget forgivet.

Du har lært mig at arbejde hårdt
Ved at tage mig til alverdens sport.
Presset mig til at vise mit yderste potentiale
og ikke bare sidde på sofaen og dvale.

Livet er en gave.
Den tak skal du have.
Du har givet mig livsglæde og mod
for du er bare så god

Livet kan være hårdt
men du har været der til støtte og support
Du gav os kærlighed og omsorg
nu og gennem alle vores ungdomsår.

Mine søskende og jeg har vundet, vundet den bedste mor på vores jord.